

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΜΜΕΛΟΥΣ ΕΚΠΛΗΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΧΗΣ, ΩΣ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΑΝΩΜΑΛΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΗΣ ΕΝΟΧΗΣ.

Κάθε περίπτωση αθέτησης ενοχικής υποχρέωσης του οφειλέτη, η οποία δεν μπορεί εννοιολογικώς να χαρακτηριστεί είτε ως αδυναμία παροχής είτε ως υπερημερία του, δύναται να θεωρηθεί ως πλημμελής ή ελαττωματική ή μη προσήκουσα εκπλήρωση της παροχής του. Πρακτικώς, η ακριβής οριοθέτηση της τοιαύτης ανώμαλης εξέλιξης της ενοχής δεν έχει μεγάλη σημασία, διότι και αυτή υπάγεται βασικώς στους ίδιους κανόνες δικαίου προς τα υπόλοιπα είδη της ανώμαλης εξέλιξης (:αδυναμία παροχής, υπερημερία οφειλέτη) και επομένως έχει, μέχρις ενός βαθμού, τις ίδιες έννομες συνέπειες. Η μεγαλύτερη πρακτική διαφορά συνίσταται στον καθορισμό του ύψους της ενδεχομένως οφειλομένης στον δανειστή αποζημιώσεως, το οποίο καθορίζεται με βάση τον αιτιώδη σύνδεσμο της ζημίας, προς συγκεκριμένη, γεννεσιουργό αυτής παράβαση υποχρεώσεως, αφού άλλη ζημία προκαλεί η καθυστέρηση εκπληρώσεως της παροχής, άλλη η μη εκπλήρωση αυτής κ.ο.κ. Δηλονότι, η ένταξη αντισυμβατικής συμπεριφοράς του οφειλέτη σε συγκεκριμένη κατηγορία ανώμαλης εξέλιξης της ενοχής έχει ήσσονα σημασία και συνεπώς κυρίως επιδιώκεται, κατά πρώτο λόγο, ο εντοπισμός της παραβάσεως στην οποία υπέπεσε ο οφειλέτης και, στην συνέχεια, οι αιτιώδεις επιζήμιες συνέπειες αυτής. Περαιτέρω, επί ενοχικής σχέσεως, από την οποία πηγάζουν πολλές προς παροχήν υποχρεώσεις του οφειλέτη, κύριες ή παρεπόμενες, η μη εκπλήρωση κάποιες από αυτές ενδεχομένως να συνιστά αδυναμία παροχής ή υπερημερία' όμως, όσον αφορά την όλη ενοχική σχέση, δεν αποτελεί μία από τις ανωτέρω μορφές ανώμαλης εξέλιξης της ενοχής και συνεπώς

υπάγεται εννοιολογικώς στο τρίτο είδος της εξέλιξης αυτής, στην πλημμελή εκπλήρωση της παροχής. Ο αστικός κώδικας, (με εξαίρεση ορισμένες διατάξεις οι οποίες αντιμετωπίζουν ειδικά μόνον προβλήματα ή ρυθμίζουν μόνον ορισμένο τύπο συμβάσεως - βλ. λόγου χάριν τα άρθρα 386, 337, 514 επ. και 576 επ. ΑΚ), δεν ρυθμίζει την πλημμελή εκπλήρωση της παροχής. Συνεπώς, το νομοθετικό θεμέλιο της ευθύνης του οφειλέτη στην τελευταία περίπτωση ευρίσκεται στις θεμελιώδεις διατάξεις των άρθρων 287, 288 και 330 του ΑΚ. Όμως, κενό νόμου υφίσταται ως προς τις ειδικότερες συνέπειες της πλημμελούς εκπληρώσεως, διότι ο αστικός κώδικας δεν προβλέπει σε τι συνίσταται η ευθύνη του οφειλέτη στην περίπτωση αυτήν. Το διαπιστούμενο νομοθετικό αυτό κενό θα πληρωθεί (όχι με την ερμηνευτική μέθοδο της ανάλογης εφαρμογής συγκεκριμένης νομικής διάταξης, παρά) την ερμηνευτική μέθοδο της αναλογίας δικαίου. Επομένως, επί υπαίτιας πλημμελούς εκπληρώσεως της παροχής, ο οφειλέτης οφείλει στον δανειστή αποζημίωση (και συγκεκριμένως το θετικό διαφέρον της συμβάσεως ή το διαφέρον εκ της μη προσήκουσας εκπλήρωσης), η οποία συνίσταται στην αποκατάσταση κάθε ζημίας εκείνου, η οποία οφείλεται αιτιωδώς στην πλημμελή εκπλήρωση, η δε ρύθμιση αυτή ερείδεται τόσο στην γενική αρχή που απορρέει από το άρθρο 914 του ΑΚ (δηλαδή στην γενική υποχρέωση παντός να μη ζημιώνει υπαιτίως άλλον), όσο και (με αναλογία δικαίου) στις νομοθετημένες δύο κυριότερες περιπτώσεις ευθύνης του οφειλέτη (αδυναμίας παροχής και υπερημερίας του) (βλ. ενδεικτικώς και λεπτομερειακώς, **Γαζή**, Η μη εκπλήρωσις της ενοχικής συμβάσεως, Έκδ. 1940, Ανατύπωση 1987, § 5 σελ. 41 επ.).